

1/6

Att estniska barn sändes till Ryssland

utan föräldrarnas vetskap är av tillgängliga uppgifter att döma omöjligt att beivra enligt gällande svenska bestämmelser. Formellt är barnen ryska medborgare, och pass för dem utfärdas därför av ryska ambassaden. Svenska myndigheter kan ingripa först då efterlysning sker — men efterlysning förutsätter ju att vederbörande redan försvunnit. Det är ett ohållbart läge; sedan årtal i Sverige bosatta oförvitliga människor kan på detta sätt berövas sina barn genom en främmande makts organ. I första hand måste fordras att genom nya övervakningsföreskrifter garantier skapas mot dylika barnaröv på svensk mark. Men det bör också erinras om att hela den nuvarande situationen — med tiotusentals balter i Sverige som ryska medborgare — är orimlig och att det stora flertalet flyktingar snarast möjligt bör beredas tillfälle att förvärva svenskt medborgarskap.

1/6

Uppgifterna om det svenska minväsendets brister,

i söndags meddelade i Dagens Nyheter, har bekräftats genom en officiell kommuniké. Det är glädjande att missförhållandena erkänts och att saken i stor utsträckning klarlagts. Förvånande är dock att så stora dröjsmål genomgående förelegat. Minolyckorna ägde rum 1943 och 1944, men först i juni 1946 avlämnades en positiv utredning i ämnet; icke förrän i år har åtgärder vidtagits för anskaffande av nya minor. Varför denna otroliga långsamhet? På den punkten ger kommunikén intet svar.

Dagens Nyheter har på vissa håll kritiserats därför att tidningen tagit upp saken. Så länge myndigheterna så önskar skall tystnad råda, den tanken återkommer nu som i alla liknande fall. Man besinnar inte att hemlighetsmakeriet ej bara begagnas för att dölja verkliga hemligheter, utan också för att beslöja de ansvarigas missgrepp och att hos allmänheten skapa det lugn som bygger på okunnighet! Sekretessen älskas alltid av en oduglig eller felande byråkrati. Det mest slående exemplet under modern tid på skumrasppolitikens storhet och misslyckande är historien om den brittiska arméns brist på granater under striderna i Frankrike år 1915. Militären sökte tysta ned saken — det gällde, sade man, att lugna folket —, och man vägrade helt enkelt att erkänna fakta, till dess två män, överste Repington och Lloyd George, bröt igenom stängslet av sekretess. Dessförinnan hade tiotusentals britter stupat för att inte några generaler och ministrar skulle blameras. Så går det när de ansvariga själva får bestämma i vad mån folk skall få klarhet i de ting ansvaret gäller.